

«La 'cronofòbia' és inevitable, jo en tinc des que vaig fer els quaranta»

«La 'cronofòbia' és inevitable, jo en tinc des que vaig fer els quaranta»

Javier Enríquez, escriptor mexicà establert a Platja d'Aro, presenta avui a la llibreria-cafè Context, de Girona, els seus dos darrers llibres: «Las Trinas Cuadras» i el «Lexinario»

Javier Enríquez, escriptor mexicà establert a Platja d'Aro, presenta avui a la llibreria-cafè Context, de Girona, els seus dos darrers llibres: «Las Trinas Cuadras» i el «Lexinario»

«Letrinas cuadradas»?

Ha, ha, no, la novel·la es diu Las trinas cuadradas. Tot va començar amb la meva primera novel·la, que anava de dues cosines: Las primas segundas. La següent, per seguir el ritme, la vaig titular Segundas trinas, fent referència al cantar dels ocells. I ara Las

trinas cuadradas, que té a veure amb les confusions i experiències d'un personatge.

Què troba a faltar aquí, de Mèxic?

Gairebé res, ja que la gent, el clima, l'atmosfera i els amics, els tinc aquí. Si de cas, només el menjar mexicà i els amics que encara tenim allà. Però un parell de visites anuals a Mèxic satisfan les urgències.

No és menjar mexicà el que ofereixen els restaurants mexicans d'aquí?

No té res a veure amb el que mengem a Mèxic. El millor menjar mexicà el mengem quan en fem a casa, molt millor que als millors restaurants mexicans de Barcelona.

Acompanya la seva novel·la d'un «Lexinari» perquè, si no, no s'entén?

Quan vaig començar a escriure, no tenia la urgència de guanyar diners. Per tant, deixava llibertat absoluta a la imaginació per inventar neologismes. Després els he seguit utilitzant.

Es nota.

Vull que les meves novel·les s'escoltin, que es noti la musicalitat de les paraules. El cas és que un amic em va voler convèncer de fer un diccionari amb els neologismes que utilitzo. «Estàs boig! Això vol moltes hores, anys inclús», vaig respondre. Però quan ja en tenia uns 200 se'm van obrir els ulls, i ara ja en tinc més de 5.000. Són termes que fan servir els personatges, descriuen les seves sensacions, emocions, etc., tenint en compte que cada personatge té una cultura i obsessions diferents.

Algun exemple per als lectors?

Estenoplaer. És la sensació de plaer que s'esfuma en percebre-la.

O plebonia: empatia que el plebeu sent envers les celebritats que ho tenen tot. Per què és tan freqüent?

No en sé la causa, jo només constato la seva proliferació. Les revistes, els diaris, les televisions, estan plenes de plebonia, no fan res més que explicar què fan els famosos.

No serà per plebonia, que disculpem que els polítics ens enganyin?

Sí que hi ha part d'això. I també per què eumitemmassa. Eumitar: prendre com a veritat una mentida, a causa del martelleig de la seva repetició.

A la nostra edat, patim cronorràgia (sensació que el temps ha passat ràpidament sense adonar-nos-en)?

I tant que sí, és inevitable. Igual que la cronofòbia, o pànic al pas del temps. Jo en tinc des que vaig fer els 40 (riu).

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2017/12/28/cronofobia-inevitable-des-que-quaranta/887304.html?utm_source=rs
s